

ΣΑΝ ΣΗΜΕΡΑ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ ο Αττίλας εισβάλλει στην Κύπρο και παγιώνει τις θέσεις του στο Βόρειο μέρος της. Πανικόβλητος ο πληθυσμός κατευθύνεται προς το Νότο ενώ εκατοντάδες Ελληνοκύπριοι σφαγιαζονται από τις δυνάμεις εισβολής, γυναίκες βιάζονται και αιχμάλωτοι στρατιώτες και απλοί αθώοι πολίτες εκτελούνται. Την αποφράδα αυτή ημέρα ο Αττίλας πάτησε στην Κύπρο και τη λέρωσε. Μαζί λέρωσε και την έννοια του Διεθνούς Δικαίου, της έννομης τάξης και της παγκόσμιας ειρήνης. Για 36 χρόνια οι Τούρκοι εισβολείς εξακολουθούν να κατέχουν το Βόρειο τμήμα της Κύπρου με σκοπό την δημιουργία στάτους κβο που θα τους κατοχυρώνει κυριαρχικά δικαιώματα σε καταπατημένη ξένη γη. Και εμείς για 36 χρόνια παραμένουμε στο μετερίζι του αγώνα και θα παραμείνουμε ακόμη όσο χρειαστεί μέχρι την τελική δικαίωση, τη Λευτεριά των κατεχομένων μερών μας.

Η ΛΑΪΚΗ Κυπριακή θυμοσοφία λέει: «Ούλοι λέσιν τζιαί πολέν τζιό φτωχός τζει που πονεί», δηλαδή ο καθένας μπορεί να λέει ότι θέλει αλλά ο φτωχός μιλά συνέχεια για εκείνο που τον πονεί. Και όλοι ξέρουμε ότι εκείνο που μας πονάει περισσότερο είναι εκείνο που μας λείπει. Και εκείνο που λείπει σήμερα όχι μόνο στους Κυπρίους αλλά σε όλους μας είναι το Βόρειο μέρος της Κύπρου μας. Αυτό που βρίσκεται κάτω από την μπότα του Τούρκου κατακτητή. Μας πονάει πολύ, γιατί έχουν περάσει 36 χρόνια και ακόμα δεν έγινε τίποτε για τη Λευτεριά των κατεχομένων μερών μας. Θέλουμε να δούμε το Κυπριακό

Απόψεις

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά

Πρόβλημα να λυθεί κατ'ευχή. Θέλουμε να δούμε μια λύση που να ικανοποιεί ολόκληρο τον Κυπριακό λαό. Δυστυχώς όμως προσκρούουμε πάνω στην τουρκική αδιαλλαξία. Οι «φίλοι» μας Αμερικάνοι κλείνουν τα μάτια μπροστά στο έγκλημα της τουρκικής εισβολής και την ενθαρρύνουν έτσι να ασεβεί σε Διεθνείς Συνθήκες και να καταπατεί την έννομη τάξη.

πιθανόν πως δυστυχώς δεν θα διαφέρει και από τις επόμενες. Από την άτιμη εισβολή του Αττίλα και μετά, όλο αισιοδοξία είμαστε για τη λύση του Κυπριακού και καταλήγουμε πάντα σε «μια από τα ίδια». Η κατοχή ενός μεγάλου κομματιού της Κύπρου τείνει να γίνει καθεστώς, έστω και αν δεν θέλουμε και κυρίως δεν θέλουν αυτοί που υπέστησαν την εισβολή να

κή Ένωση. Όσο και αν από μια πρώτη ματιά δεν φαίνεται να έχουν σχέση, παρόλα αυτά η σύνδεσή τους είναι προφανής. Οι ΗΠΑ όχι απλά δεν αντιδρούν στο κτηνώδες εμπάργκο, αλλά με το να ποιούν την νήσσα επιδοτούν το θράσος του Ισραήλ να συνεχίσει τις ωμότητες εναντίον του Παλαιστινιακού λαού. Ανάλογη ζέση δεν έδειξαν φυσικά ποτέ για την υπεράσπιση της Κύπρου. Από την άλλη πλευρά, η χώρα που εξακολουθεί να κατέχει ένα κομμάτι εδάφους της Ευρωπαϊκής Ένωσης διεκδικεί με περίσσιο θράσος την ένταξή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ενώ οι ΗΠΑ ενισχύουν αυτό το αίτημα, πιέζοντας προς κάθε κατεύθυνση.

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ των καιρών δείχνουν ότι στην άκρη του τούνελ άρχισε να ξεπροβάλλει κάποια ελπίδα, έστω και αμυδρή, για λύση του Κυπριακού προβλήματος. Μέχρι τότε έχουμε όλοι Ελλαδίτες και Κύπριοι ΚΑΘΗΚΟΝ Πατριωτικό να συνεχίσουμε τον αγώνα, πριν ο Τούρκος μονιμοποιήσει τα τετελεσμένα αυτά που επιτεύχθηκαν με τη δύναμη των όπλων και της βίας. Ας αφιερώσουμε την Κυριακή έστω και λίγες ώρες από το χρόνο μας και με τη σύσσωμη συμπαράστασή μας να οργανώσουμε μια εντυπωσιακή «ΠΟΡΕΙΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ» που οργανώνεται η ΣΕΚΑ και να στείλουμε το μήνυμα στα πέριχα του κόσμου ότι θα συνεχίσουμε τον Αγώνα μέχρι να Σβηστούν οι Πράσινες Διαχωριστικές Γραμμές και να Πέσουν τα Τείχη της Ντροπής. Η διχοτόμηση και η συνομοσπονδία δεν είναι η λύση που ζητούμε. Εμείς Ζητούμε και Απαιτούμε Λευτεριά.

Ώρα να Πέσουν τα Τείχη του Μίσους και της Ντροπής

ΤΡΙΑΝΤΑΞΕΙ ολόκληρα χρόνια από την εισβολή των τουρκικών στρατευμάτων στην Κύπρο συμπληρώθηκαν, τριανταξί ολόκληρα χρόνια κατοχής του Βόρειου τμήματος. Και όπως πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις, οι πολιτικοί σε Ελλάδα και Κύπρο αναφέρονται στη ντροπή αυτή ενώ οι «απέναντι» αναλύονται σε εκδηλώσεις πανηγυρικού χαρακτήρα, παρελάσεις και δηλώσεις τόνωσης της εθνικιστικής τους συνείδησης. Η φετεινή Επέτειος δεν διαφέρει από τις προηγούμενες, όπως είναι πολύ

το πιστεύουν. **ΩΣΤΟΣΟ** η φετεινή συγκυρία έχει κάποια χαρακτηριστικά που την κάνουν πιο ενδιαφέρουσα, τουλάχιστον για μερικές σκέψεις και προβληματισμό. Και αυτό γιατί συμπύπτει με δυο γεγονότα που βρίσκονται σε εξέλιξη. Το ένα είναι το κτηνώδες εμπάργκο που εφαρμόζει το Ισραήλ στη Γάζα παραβιάζοντας με τον χιτλερικό αυτό τρόπο τη Διεθνή νομιμότητα. Το δεύτερο είναι η εναγώνια προσπάθεια της Τουρκίας να μπει στην Ευρωπαϊκή

Ομογενής ο μεγαλύτερος ελαιοπαραγωγός

Ο μεγαλύτερος παραγωγός φυσικής καλλιέργειας ελαιόλαδου στον κόσμο, φιλοδοξεί να γίνει ο ομογενής επιχειρηματίας της Δυτικής Αυστραλίας, Μαρκ Καϊλης, και, όπως γράφει το ένθετο περιοδικό «The deal» της εφημερίδας «The Australian», που φιλοξενεί δισέλιδη συνέντευξή του, «βρίσκεται σε πολύ καλό δρόμο».

Ο Μαρκ Καϊλης, γόνος μας από τις γνωστότερες επιχειρηματικές οικογένειες της Δυτικής Αυστραλίας, με επιχειρήσεις στον τομέα των τροφίμων (θαλασσινά) και έως πρόσφατα στην καλλιέργεια μαργαριταριών, μιλά στη μεγάλη αυστραλιανή εφημερίδα για τις επιχειρηματικές του δραστηριότητες στον τομέα των τροφίμων φυσικής καλλιέργειας (με ενδιαφέρον στο ελαιόλαδο), την κληρονομιά του, ως Ελληνο-ιταλού, την οικογένειά του και τα σχέδιά του για το μέλλον.

Ο ίδιος λέει πως, παρά το γεγονός ότι η οικογένειά του είχε στήσει «ολόκληρες αυτοκρατορίες», ο ίδιος από πολύ μικρός εργαζόταν πολύ σκληρά ακόμη και ως καθαριστής στις οικογενειακές επιχειρήσεις, έως ότου στήσει τη δική του επιχείρηση, την «Kailis Organic», που παράγει «καθαρά, φυσικά, υγιεινά τρόφιμα».

Με το μετάλλιο Pride of Australia

θα τιμηθεί ο Γιώργος Κόκκινος για την έντονη φιλανθρωπική του δράση

Η φιλανθρωπική δράση του 69χρονου Γιώργου Κόκκινος από τη Μελβούρνη κάνει υπερήφανη ολόκληρη την παροικία της Μελβούρνης, καθώς πολύ σύντομα να παρασημοφορηθεί με το μετάλλιο Pride of Australia, ενώ ένας θάλαμος του νοσοκομείου Alfred θα φέρει το όνομα «George Kokkinos Room».

Ο κ. Γιώργος, μέχρι στιγμής, έχει καταφέρει ψήνοντας λουκάνικα σε κάθε γωνιά της Μελβούρνης, χωρίς να τον πτοούν κρύο και ζέστη, να μαζέψει 120,000 δολάρια για το νοσοκομείο Alfred και, όπως δηλώνει, το φιλανθρωπικό του έργο θα συνεχιστεί.

Μία πολύ άσχημη στιγμή στην οικογένεια του κ. Κόκκινου στάθηκε η αιτία γι' αυτή την πολύχρονη προσφορά αγάπης. Πριν από 17 χρόνια, ο γιος του, τζαμάς στο επάγγελμα, είχε ένα ατύχημα. Ένα τζάμι έπεσε πάνω του, χαρακώνοντας τον άτυχο νέο από το κεφάλι έως κάτω. Η χαρακιά είχε μήκος 1 μέτρο και 23 εκατοστά. «Κανένας μας δεν πίστευε ότι το παιδί μας θα ζήσει», λέει σήμερα ο κ. Γιώργος. «Ο γιος μας, όμως, έζησε και γι' αυτό χρωστάω αιώνια ευγνωμοσύνη στο νοσοκομείο και τους γιατρούς του», αναφέρει.

Ο κ. Γιώργος, ως εργαζόμενος, δεν μπορούσε πολύ πιθανόν να αφιερώσει το χρόνο του στην φιλανθρωπία τότε. Τρία χρόνια, όμως, πριν και, συγκεκριμένα, το 2007 όταν πλέον συνταξιοδοτήθηκε αποφάσισε επτά μέρες την εβδομάδα να ευχαριστεί το νοσοκομείο που έσωσε τη ζωή του παιδιού του, ψήνοντας λουκάνικα σε κάθε

γωνιά της Μελβούρνης, πουλώντας λαχεία και διοργανώνοντας φιλανθρωπικές εκδηλώσεις για το νοσοκομείο.

Στα 69 του χρόνια, σίγουρα, θεωρείται ένας από τους πλέον ενεργούς συνομήλικούς του με... «ψυχούλα μάλαμα». Η αφοσίωσή του στην φιλανθρωπία θα επιβραβευτεί, όχι μόνο με το μετάλλιο Pride of Australia εκ μέρους της Πολιτείας, αλλά και με την ονομασία ενός θαλάμου του νοσοκομείου Alfred με το όνομα «George Kokkinos Room».